

ME HE QUEDAT EMBARASSADA... HE DE RENUNCIAR ALS MEUS ANIMALS?

Ana Martínez,
veterinària de la Lliga Protectora d'Animals de Sabadell

A la Protectora estem farts de veure com cada cop més persones renuncien al suposat lligam afectuós establert amb els seus animals de companyia pel simple fet de la futura arribada d'un infant a casa. En el **100% dels casos** no aconseguim ni tan sols que s'arribin a plantejar la possibilitat que la convivència del nen amb l'animal sigui una alternativa factible i, encara més, no tenim l'habilitat de donar-li la volta a la situació, fent-los entendre el que és evident: que la convivència amb l'animal resulta enriquidora en molts aspectes per aquest futur adult.

Un més a la família

A casa, quan em vaig quedar embarassada, ja comptàvem amb la inestimable companyia d'una gata i dos gossos. L'arribada de la nostra filla Lara no va suposar haver de renunciar a cap d'ells; tot el contrari, donat que considerem que des de llavors, la nostra família ha passat a ser de cinc a sis membres.

Malauradament, existeix la possibilitat de fracassar en l'intent, però s'han de valorar tots els avantatges i inconvenients de la nova situació abans de tancar portes d'una manera tan radical. Per tant, aquí s'enumeren els aspectes més importants a considerar abans de prendre cap decisió:

És veritat que els gats transmeten una malaltia que pot fer que perdi el meu nadó?

La malaltia es diu toxoplasmosi felina, i al nostre país, existeixen un gran número de supòsits antics i sense fonament sobre aquesta malaltia, donat que és científicament **molt improbable** adquirir-la a través dels gats. De fet, es requereixen condicions higièniques molt deficientes, que el gat (el qual només transmet aquest paràsit un cop a la seva vida i només durant 7 o 10 dies) tingui menys de dos mesos, mengi carn crua o tingui accés a aigües contaminades. Per tal que us feu una idea, jo mateixa, que treballo com a veterinària ja fa més de 5 anys, ni tan sols tinc anticossos d'aquesta malaltia, el que significa que mai l'he patida tot i haver tractat gats amb aquesta infestació parasitària.

És perjudicial pel nadó la gran quantitat de pèls que deixen anar tant gossos com gats?

Sí que és cert que es recomana mantenir uns hàbits higiènics més rigorosos, així com portar un estricte pla de desparasitacions internes dels animals però, d'altra banda, existeixen milers d'estudis científics que demostren que l'exposició precoç als al·lèrgens dels pèls, pot fomentar el desenvolupament d'una tolerància a aquests. Per tant, el fet de tenir animals domèstics, especialment abans dels 18 mesos del nen/a, pot prevenir el desenvolupament d'asma i al·lèrgies.

A l'hora dels primers contactes amb el nen/a, com m'haig de comportar amb el meu animal domèstic?

És molt senzill. El més important és **relaxar-se** i no obsessionar-se amb idees com ara que el gos/gat es posarà gelós i decidirà atacar l'infant. Tot depèn de la nostra actitud i per això hem de deixar l'instint protector de banda ja que, quan més nerviós posem l'animal, més probabilitats tindrem que reaccioni negativament amb el nen.

D'aquí la importància que el gos sempre rebi, tant els premis com les mostres d'afecte, en presència del nen, fet que farà que l'animal relacioni l'infant amb estímuls de caire positiu. En canvi, hem de deixar clar que el nen es troba sempre per sobre d'ell dins la jerarquia familiar, fent servir unes pautes simples, com saludar primer al nadó en arribar a casa, donar-li de menjar abans o fer que, en la majoria d'ocasions, rebi abans les atencions. Però, com ja hem dit, això **NO** vol dir de cap de les maneres que s'hagi d'ignorar l'animal, simplement s'ha de deixar clar el paper que cadascú exerceix dins del nucli familiar tot minimitzant el risc d'aparició de conflictes de caire afectiu.

Per últim, s'ha de trobar la millor manera per tal que tots dos es tractin i juguin sense prendre mal. Per això és molt important que els primers contactes entre el nen i l'animal estiguin sotmesos a **vigilància adulta**, orientant l'infant, ja que sí s'ha demostrat que si el nen/a no té un adult a prop assumeix més riscos.

Existeix l'animal de companyia ideal?

Mai s'ha de caure en la temptació de catalogar una raça de gos o de gat com recomanable per a nens, ja que cada animal és un món i la seva educació està condicionada per factors externs més que no pas genètics. El més important és escollir el gos en concordança amb la situació: un animal no massa nerviós, millor que no sigui un gos massa vell... (hi ha personal especialitzat que pot assessorar-nos sobre quina és la millor elecció).

En resum, quins beneficis obtindré si decideixo que els meus fills convisquin amb un animal de companyia?

Els nens que comparteixen la seva vida amb un animal creixen més feliços i sociables, aprenen a respectar la natura a la vegada que es potencia la seva autoestima. De fet, s'ha observat que més del 75% dels nens d'edats compreses entre els 10 i 14 anys per superar situacions difícils fan servir l'especial vincle afectuós que desenvolupen amb les seves mascotes. A més, els facilita la comprensió d'etapes de la vida tan difícils d'entendre com el naixement, creixement, reproducció i mort.

D'altra banda, ajuda els nens a ser més responsables, ja que a partir dels tres anys se'ls poden encomanar petites tasques en relació amb l'animal: jugar amb ell a una hora determinada (sempre sota supervisió, ja que el nen encara no controla els seus instints agressius); o bé, a partir dels 10 anys, donar-los el menjar, emplenar el recipient de l'aigua o treure'l a passejar. Tot i així, no s'ha d'oblidar una regla bàsica: ***"l'animal a adoptar depèn directament de la responsabilitat que estiguin disposats a assumir els pares, mai el nen"***.

En definitiva, la clau consisteix a obrir la ment, ser constants en les pautes aplicades i assessorar-se bé per professionals del món animal, ja que no podem renunciar als nostres animals pel fet de ser pares sense, ni tan sols, oferir-los l'oportunitat de donar-nos un motiu per prescindir-ne.